

COL-LOQUI DE PARRÒQUIES A LISIEUX (I)

Amb aquest tema «Enviats a servir. Aneu a les perifèries » toquem al cor mateix del misteri de l'Església, de la seva raó de ser, de la nostra raó de ser. Atenyem també la font de l'espiritualitat que dinamitza l'acció missionera, la raó per a la qual som enviats a viure la nostra condició de cristians al cor de la humanitat, al cor de la seva història. Som cridats a viure la nostra condició de batejats entre els homes, barrejats amb les seves condicions d'existència, i aquestes condicions d'existència són lluny de ser homogènies. És aquí, en aquestes relacions compartides, neguitoses, de vegades pertorbadores, que som enviats per afirmar l'única dignitat de cada persona humana, i per testimoniar d'això que en diem l'esperança : després del pas (la Pasqua) de Jesús Fill de Déu per la nostra humanitat, cap situació no està bloquejada o tancada sobre ella mateixa. Un horitzó nou s'obre per a tots : horitzó obert per reprendre una relació amb el nostre Déu, Pare de tots els homes, horitzó per reprendre una relació fraternal amb tot home i tota dona, particularment els ferits de la vida, horitzó d'una fraternitat possible entre nosaltres sense fronteres socials (totes les antigues castes s'han d'abolir), polítiques, ètniques, econòmiques, religioses.

Realment, el nostre Col·loqui s'hauria pogut titular : «**Seguint Jesús, enviats a servir, aneu a les perifèries**». En seguiment de Jesús, ja que és el primer a haver sortit, venint de Déu, i a arribar a les perifèries on ens trobem, i on resisteixen tants dels nostres contemporanis, avui encara. Ja que els missioners que som, enviats als nostres ambients de vida i de treball, als nostres barris i les nostres associacions, en els nostres compromisos diversos incloent-hi els sociopolítics, som en principi els beneficiaris d'aquesta «sortida de Déu cap a nosaltres, per salvar-nos», tornar-nos la salvació... I som llavors deixebles, que ho tenim tot a aprendre i a reaprendre sense parar del Mestre, Jesús, el Crist de la nostra fe. És d'Ell que rebem alhora la nostra «carta de missió» i l'Esperit Sant que ell ens dona, per viure-la...

Jesús va a l'encontre de la gent que té necessitats de tota mena, els troba, i aquesta trobada produeix gairebé sempre alguna cosa : té conseqüències per a Ell (és reconegut o de vegades és rebutjat), i conseqüències per als qui troba (són curats, perdonats, rehabilitats, posats dempeus). Si aquestes sortides tan freqüents de Jesús cap a la gent ens interpel·len, a nosaltres, avui, és què no renunciem a ser els seus deixebles, i què, almenys, ens plantejem la pregunta : «Què hem de fer ? »

«Ens cal exercir l'autocrítica en l'aspecte social, polític, cultural i eclesial. I exercir la denúncia profètica, sentida com a denúncia de la poca consciència i del poc compromís dels cristians – individualment i comunitàriament – al si del món on nosaltres vivim », ens diuen els Catalans. I els germans de Catalunya s'interroguen lliurement sobre el que en la nostra vivència eclesial contradiu la pràctica del servei al germà : «El legalisme, les normes, les exigències que es formulen per exemple per a les primeres comunions. Convindria en principi acollir, donar criteris pastorals en l'accés als

sagraments, i ajudar la gent a avançar segons el seu ritme i la seva comprensió, cap a una decisió responsable». (posar fi a les «duanes pastorals» sovint evocades pel papa Francesc !) Assenyalen també «els prejudicis (que són en nosaltres) de cara als sense papers i als immigrants, o davant les persones que viuen soles». I finalment : «L'autoritarisme i la poca atenció de part de certs bisbes envers els sacerdots malalts, o «desplaçats – a la perifèria» i dels quals ningú no s'ocupa». Es tracta aquí de recordar-nos que l'amor fraternal, viscut entre nosaltres a l'Església, és la primera condició de credibilitat de tot el que pretenem testimoniar cap enfora. Les perifèries existencials hi són, també, entre nosaltres. És un punt que destaca igualment Àustria : «Però on és el compromís envers els homosexuals, els divorciats o amb els tornats a casar ? El compromís benèfic també sembla esdevenir cada vegada més restringit en l'espai de les parròquies. A Viena, hi ha algunes parròquies on ja no hi ha Càritas parroquial. Tot això ens convida a observar i interrogar les nostres pràctiques personals i comunitàries a les perifèries que envolten immediatament el nostre funcionament intra eclesial : «L'atur, i les seves conseqüències, (per exemple) això ateny també la gent de casa nostra. Aquestes situacions, quan sobrevenen, ¿ ens atenyen veritablement, o en tenim prou de passar pel costat d'aquests ferits (com en l'episodi del bon samarità, Lc 10, 25-36), i continuar vivint les nostres celebracions i les nostres catequesis com si res no hagués passat ? »

Implicar més les nostres comunitats parroquials en el servei de la fraternitat. És el que ressalta, amb tonalitats diverses, dels treballs preparatoris que heu fet arribar : Els cristians «no ens podem conformar amb viure més o menys els 10 manaments ; estem davant d'una tria permanent : la d'escollir la vida. 'si creus que sóc el Déu que t'ha alliberat, no tindràs'... altre Déu ! »(Alemanya).

«La Paraula de Déu actua com una instància crítica, ens exigeix una major fidelitat i una revisió/avaluació del que estem fent. Ens cal, per tant, confrontar la nostra vida a la Paraula de Déu, a risc de seguir aquest eslògan : 'menys religió i més Evangeli', i formar-se a partir de la vida. El compromís com a ciutadans que troben un lloc actiu al si de la societat, es construeix en la perspectiva del Regne de Déu »(Catalunya) L'Església ha de ser un advocat valent, una família de confiança per als malalts, els estrangers, els oprimits, els marginats. Un cristià ha de veure els problemes i les necessitats del seu proïsme i passar a l'acció tant com pugui, i no només delegar aquesta missió als 'col·laboradors de Càritas'. Un cristià no es pot conformar amb mirar de lluny el que passa, sinó que ha de portar aquestes preguntes fins a nivell polític. Tothom és interpel·lat per la paraula de Jesús 'això que heu fet al més petit d'entre els meus, és a mi que ho heu fet' » (Àustria).

Heus aquí. Als nostres diferents països, les Esglésies actuen... Ho veurem en el transcurs d'aquests pocs dies. No vacil·lem a compartir la riquesa i la complementarietat de les nostres experiències. Som aquí també per això. Els ponents que prendran la paraula durant aquest Col·loqui ens ajudaran a avaluar millor el sentit del nostre compromís i de la nostra contínua recerca. Bon Col·loqui a tots nosaltres.

Mn. Josep Taberner, co-president del CEP

COL·LOQUI DE PARRÒQUIES A LISIEUX (i II)

El viatge d'anada i tornada amb TGV des de Figueres a Paris-Gare de Lyon, va ser puntual i profitós, el d'anada, per acabar de preparar el discurs d'acolliment que em va correspondre fer el diumenge 5 a la tarda, en francès, italià i català. La co-presidenta Gudrun el va fer en anglès i alemany.

El dimarts varem anar per grups a visitar deu parròquies del bisbat de Bayeux-Lisieux. El dilluns vaig tenir el goig d'acollir per una conferència i per la missa al bisbe diocesà, Jean-Claude Boulanger, amb qui vaig compartir taula per dinar. Ell, i el dimarts en la visita a la parròquia de Cambremer, ens van explicar com aquest setembre el bisbat que fins ara té més de 750 parròquies quedaran reduïdes a 55, agrupades en deu pols missioners (podríem dir-ne arxiprestats). Li vaig comentar que el meu bisbat de Girona té 400 parròquies amb el mateix nombre global d'habitants (750.000).

Cambremer és prop de Lisieux, agrupant 23 antigues parròquies, amb un rector i un consell pastoral, que ens van acollir i ens van omplir d'informacions i d'un suculent sopar.

Vull, amb aquest article, fer-vos arribar un tast de les Conclusions i Perspectives que el nostre expert, Alphonse Borras, Vicari general de Liège (Bèlgica), ens va donar el darrer dia del Col·loqui, fruit de les reflexions i aportacions dels 172 participants.

“A la manera de Déu, l'Església neix missionera. Ella és “per al món” i al servei de la humanitat que Déu estima i crida a viure en comunió amb Ell.

“El que ha de fer és anar vers l'altre, amb un infinit respecte per la dignitat de cada persona, i un gran respecte als quatre principis bàsics de la Doctrina Social de l'Església: la solidaritat humana, la subsidiarietat, el bé comú i el desenvolupament sostenible.

“Les experiències explicades en aquest Col·loqui sobre els immigrants, els sense domicili fix i els qui viuen sols (una d'elles, de Càritas de Barcelona), ens ha permès de mesurar com “l'Església ha de ser el lloc de la misericòrdia gratuïta, on tothom es pot sentir acollit, estimat, perdonat, i encoratjat a viure segons la vida bona de l'Evangelí” (EG 114).

“Anar vers les perifèries no és pas còmode: hi ha resistències. La missió no consisteix pas en aportar quelcom, sinó en reconèixer com Déu ens precedeix a casa dels que trobem. La salvació és oferta a les perifèries, però també ella ve de la perifèria: on hi ha la vídua, l'orfe, l'immigrant. (Ex 22, 20-23).

I, ens diu, en les Conclusions: “Les nostres parròquies, massa angoixades per sobreviure, són capaces de sortir del “sempre s'ha fet així”? L'Església està cridada a ser una “Església samaritana”, amb quatre actituds fonamentals: veure, commoure'ns, apropar-nos i prendre cura individualment, col·lectiva i institucional.

“Estar present en el cor del món per a fer-lo més humà, és fer-lo millor, més habitable, més fraternal, més conforme al somni de Déu. (Cfr. Laudato Si, del papa Francesc). La caritat, com a virtut teològica (que ve de Déu), suscita la nostra llibertat per a respondre a

l'amor de Déu , que sempre és primer, sempre va abans que nosaltres al cor de cada persona. L'Església es fa "diaconal", és a dir serventa, lliurada tota ella al servei de la humanitat".

Amb totes aquestes reflexions i perspectives, i moltes més en el document final, hi ha molta feina a fer en les nostres parròquies de Catalunya i d'Europa.

L'estada a Lisieux es va allargar un dia més, que varem aprofitar per visitar el Mont Saint Michel, a la frontera entre la Normandia i la Bretanya, terra de Calvados. A Mont Saint Michel varem poder concelebrar l'Eucaristia amb la comunitat de monjos de la Comunitat de Jerusalem, que fan el servei pastoral en aquell monument visitat cada any per dos milions i mig de turistes.

I ara ja sols queda fer conèixer les Conclusions (que ben aviat seran publicades, juntament amb altres ponències a Quaderns de Pastoral del Centre d'Estudis de les Diòcesis Catalanes), i començar a preparar el Col·loqui Europeu de Parròquies, que si Déu vol, es farà a Barcelona, la segona setmana de juliol del 2017.

Mn. Josep Taberner i Vilar,
Co-president del CEP